

Arrest

nr. 127 172 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Miranda PRESTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 januari 2013 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Deze aanvraag wordt op 22 mei 2013 geweigerd.

1.2. Op 11 september 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.3. Op 6 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 14 maart 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 11.09.2013 werd ingediend door: B.G.

Nationaliteit: Italië (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 11.09.2013 (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: brief inzake recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 18.03.2013, verklaring vakbond, RVA uitkeringskaart en een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 11.09.2013.

Betrokkene diende reeds vroeger op 07.01.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Hij legde hierbij een C4-werkloosheidbewijs voor. De dienst Vreemdelingenzaken besloot om de aanvraag te weigeren daar op basis van de overgemaakte stukken niet was aangetoond dat betrokkene voldeed aan de voorwaarden voor de erkenning van het recht op verblijf als werknemer of werkzoekende (artikel 40§4, 1° van de wet van 15/12/1980). Op 22.05.2013 werd een weigeringsbeslissing met bevel genomen. Deze beslissing werd op 27.05.2013 aan betrokkene betekend.

Bij de huidige aanvraag legt betrokkene een bewijs voor dat hij werkloosheidssteun geniet alsook een bewijs dat hij is ingeschreven als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Aan de hand van de voorgelegde documenten maakt betrokkene het echter niet aannemelijk dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld (artikel 50§2, 3° van het KB van 08.10.1981). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het verleden slechts een korte periode heeft gewerkt in België van 08/03/2013 tot 16/03/2013. Sinds 17/03/2013 is hij er niet meer in geslaagd om nog één dag te werken. Betrokkene is ondertussen al bijna één jaar werkloos. Gelet op zijn langdurige inactiviteit, zijn korte tewerkstelling bij een Belgische werkgever in het verleden en het gebrek aan concrete bewijzen die wijzen in de richtingen van een reële mogelijkheid om in België te worden aangesteld, kunnen de reële kansen van meneer op de Belgische arbeidsmarkt op dit ogenblik niet als gunstig of reël worden beschouwd.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 ,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Rechtspleging

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn synthesememorie een eerste middel de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel dat wordt toegelicht als volgt:

“Motivering is de weergave van de feitelijke en juridische redenen waarop een administratieve rechtshandeling is gesteund (VANDE LANOTTE, J., DUJARDIN, J., Basisbegrippen publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2004, 225). Feitelijke juistheid van de motieven houdt in dat de relevante feiten, waarop de beslissing van de overheid is gesteund, bestaan en juist moeten zijn. Juridisch aanvaardbare motieven betekenen dat de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten m.a.w. gebaseerd zijn op een correcte wettelijke basis (MAREEN, D., “Het motiveringsbeginsel”, in

OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 145-156). De Raad van State spreekt in dit licht over een eis van interne legaliteit (materiële motiveringsplicht) (RvS 10 juli 1990, nr. 35.443). Alle administratieve rechtshandelingen moeten materieel gemotiveerd zijn. De administratieve rechtshandelingen met individuele strekking moeten zowel materieel als formeel gemotiveerd worden (VANDE LANOTTE, J., DUJARDIN, J., *Basisbegrippen publiekrecht*, Brugge, Die Keure, 2004, 225.) De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433). Alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, moet de overheid op de hoogte zijn van de feiten. Indien nodig moeten de betrokkenen worden gehoord of wordt het advies van een deskundige ingeroepen. De overheid moet haar beslissingen baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing (VAN MENSEL, A., *behoorlijk bestuur*, supra noot 14, 43-44). Bij het aanvoeren van een schending van de materiële motiveringsplicht moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Verzoeker stelt vast dat de motieven in de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn.

De feiten waarnaar wordt verwezen door de Staatsecretaris in haar beslissing kunnen niet aangehaald worden om de aanvraag van verzoeker te weigeren. De motivering deugt niet, is niet voldoende en zeker niet draagkrachtig. Verzoeker maakt wel aannemelijk dat er een reële kans op tewerkstelling bestaat. Bovendien heeft de Staatsecretaris bij het nemen van haar beslissing geen rekening gehouden met alle feiten en alle elementen, zoals de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, m.n. zijn geestestoestand. Verzoeker heeft werkelijk alles in het werk gesteld, en doet dit nog steeds, om werk te zoeken en te vinden. Echter, doordat verzoeker minderbegaafd is wordt zijn zoektocht bemoeilijkt. Weliswaar wordt hij door de bevoegde instanties opgevolgd, zoals de VDAB, DGO/LITP, die hem begeleiden in zijn zoektocht naar aangepast werk (zie supra). Op basis hiervan is het zeer reëel dat verzoeker op korte termijn aangepast werk zal hebben, maar vooreerst dienen bepaalde stappen doorlopen te worden ook door deze instanties. Alleszins is de Staatssecretaris niet zorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van haar beslissing.

Op basis van de voorgelegde documenten kon de Staatsecretaris de aanvraag van verzoeker niet weigeren. Hij heeft immers alle gevraagde documenten voorgelegd. Zoals blijkt uit de bijlage 19 werd verzoeker verzocht een bewijs bij te brengen dat hij een werkloosheidsuitkering ontvangt en een inschrijvingsbewijs van de VDAB. Deze documenten heeft verzoeker bijgebracht. Desalniettemin werd zijn aanvraag geweigerd, evenwel ten onrechte. De Staatssecretaris kan derhalve haar beslissing niet motiveren op basis van de aangehaalde feiten.

De Staatsecretaris kan haar beslissing niet steunen op art. 50§2, 3° van het KB van 08.10.1981. Immers verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in het artikel. Dit artikel bepaalt het volgende:

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

3° werkzoekende : a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

Een bewijs van inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft verzoeker bijgebracht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Tevens heeft hij aannemelijk gemaakt dat er een reële kans bestaat om te worden aangesteld. Verzoeker verwijst naar de documenten van de VDAB (doorverwijzingskaart, trajectovereenkomst, attest deelname aan screening) en naar het PWA-inschrijvingsbewijs ed.) Sub b bepaalt dat er rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Echter, hiermee werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers aanvraag kan niet zomaar geweigerd worden zonder rekening te houden met zijn geestestoestand en met zijn persoonlijke situatie.

Er is geen sprake van juridisch aanvaardbare motieven.

Ten onrechte voert verweerder aan dat deze elementen voor het merendeel niet ter staving werden overgemaakt.

Verweerder heeft kennis van de situatie van verzoeker.

Verzoeker heeft zich immers aangeboden op het stadhuis van Dilsen-Stokkem alwaar dit zelf kon vastgesteld worden. De situatie van verzoeker werd bovendien alsdan ook toegelicht.

Daarenboven heeft verzoeker de documenten die hij diende over te maken bij de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, correct en tijdig overgemaakt, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoeker werd niet verzocht om deze elementen eveneens bij te brengen. Gelet op de geestes-

toestand van verzoeker kan ook niet verwacht worden dat hij documenten die niet vereist waren ten tijde van de aanvraag eveneens bijbracht.

Ten onrechte houdt verweerder voor dat verzoeker geen kans maakt op een tewerkstelling. Hij wordt begeleidt door bevoegde diensten die hem helpen aangepast werk te vinden, aangepast aan zijn persoonlijke situatie. Uiteraard kan verzoeker niet van vandaag op morgen in dienst treden. Vooreerst dient hij bepaalde stappen te doorlopen alvorens hij tewerkgesteld wordt onder begeleiding van deze diensten, doch dat hij werk zal vinden is zeker niet onwaarschijnlijk."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het formele motiveringsbeginsel, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat als volgt wordt uiteengezet:

"De formele motiveringsplicht of de eis van externe legaliteit veronderstelt het veruitwendigen van de motieven. De formele motiveringsplicht volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De Staatssecretaris heeft deze artikelen geschonden bij het nemen van haar beslissing.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De administratieve overheid wordt verplicht in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen". De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029). De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd en is alleszins niet draagkrachtig en deugdelijk. De aangehaalde motieven volstaan niet om deze negatieve beslissing te dragen. Er is geen voldoende onderzoek naar de concrete omstandigheden van de zaak gedaan. Verzoeker maakt integendeel wel aannemelijk dat er een reële mogelijkheid op tewerkstelling bestaat. Hij wordt begeleid door de VDAB in zijn zoektocht naar werk. Hij werd aangemeld teneinde een mentaal, medisch en psychologisch onderzoek te ondergaan, waarna op basis van de resultaten van dit onderzoek kan gezocht worden naar aangepast werk gelet op de minderbegaafdheid van verzoeker. Verzoeker kan niet zomaar vergeleken worden met eender wie op zoek is naar werk.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Ten onrechte heeft de Staatssecretaris de aanvraag van verzoeker geweigerd. De motieven deugen niet. Verzoeker heeft immers voldaan aan de vraag om een bewijs van werkloosheidsuitkering bij te brengen en een inschrijvingsbewijs van de VDAB, zoals verzocht in bijlage 19. Indien dit niet volstond voor verweerder diende verzoeker minstens de mogelijkheid te krijgen bijkomende stukken bij te brengen of zijn situatie bijkomend toe te lichten. Desalniettemin wordt verzoekers aanvraag geweigerd zonder dat hij de mogelijkheid kreeg om bijkomende stukken/informatie bij te brengen. Verweerder had kennis van de persoonlijke situatie van verzoeker die zich zelf heeft aangeboden aan de Stad Dilsen-Stokkem waarbij de situatie van verzoeker werd toegelicht."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, verduidelijkt als volgt:

"De Staatssecretaris kan niet in alle vrijheid haar beleidskeuze maken. Zij blijft immers onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel. De redelijkheid geldt als grens. De bestreden beslissing is in casu kennelijk onredelijk zodat deze vernietigd dient te worden. Het is ondenkbaar is dat een redelijk oordelende

overheid, die in dezelfde omstandigheden moet beslissen, dezelfde beslissing zou nemen (RvS 8 april 2011, nr. 212.579).

Er is rechtsleer die stelt dat de motieven de redenen zijn van een bestuurshandeling en dat deze enkel maar aanvaardbaar kunnen zijn als ze redelijk zijn (BOES, M., "Het redelijkheidsbeginsel" in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 178-180).

Ook het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel (RvS 24 januari 2011, nr. 210.624; RvS 21 februari 2011, nr. 211.392). Hiervan is in casu sprake. Het doel is niet evenredig met de aangewende middelen.

Het redelijkheidsbeginsel is evenzeer nauw verbonden met het zorgvuldigheidsbeginsel. Immers, het gedrag van de overheid wordt vergeleken met dat van enig andere normaal voorzichtige en redelijk handelende overheid (LEUS, K., "Het zorgvuldigheidsbeginsel" in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 105). Wanneer de overheid aldus kennelijk onredelijk heeft gehandeld schendt zij tegelijkertijd de zorgvuldigheidsnorm.

De Staatssecretaris heeft kennelijk onredelijk behandeld door totaal geen rekening te houden met verzoekers mogelijkheden die beperkt zijn omwille van zijn minderbegaafdheid en met zijn persoonlijke omstandigheden. Zijn minderbegaafdheid bemoeilijkt zijn situatie maar hij maakt wel aannemelijk dat hij alles in het werk stelt om te kunnen werken. Bovendien is er een reële kans op tewerkstelling op korte termijn. Er loopt immers, op vraag van de VDAB, een aanvraag om verzoeker te werk te kunnen stellen op korte termijn in een beschutte werkplaats. Dit gebeurt intern zodat verzoeker hiervan geen documenten kan voorleggen. Hij kan wel de trajectovereenkomst, de doorverwijzingskaart en het bewijs dat hij zal worden gescreend m.o.o. het vinden van aangepast werk voor hem bijbrengen.

De Staatssecretaris heeft zeer onzorgvuldig gehandeld door het nemen van de weigeringsbeslissing. Indien met bovenstaande elementen en met verzoekers persoonlijke omstandigheden zou rekening gehouden zijn, zou de Staatssecretaris nooit dergelijke beslissing kunnen nemen.

Verzoeker herhaalt dat verweerder kennis had van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (zie supra)."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel:

"Volgens het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn. De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht (RvS 22 februari 2010, nr. 201.138; RvS 21 februari 2011, nr. 211.392). Volgens het vertrouwensbeginsel moet de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen, die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt, invullen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Verzoeker kon erop vertrouwen dat, gezien hij de gevraagde documenten had overgemaakt, de Staatssecretaris een positieve beslissing zou nemen. Echter, werd zijn aanvraag geweigerd om reden dat hij niet aannemelijk zou maken dat er een reële kans op tewerkstelling bestaat. Evenwel heeft hij alle documenten bijgebracht zoals werd verzocht zodat er onmogelijk een negatieve beslissing kon worden genomen. Verzoeker kon en mocht er op vertrouwen dat zijn aanvraag werd toegekend. Bovendien blijkt uit de documenten die worden bijgebracht dat er integendeel wel een reële kans op tewerkstelling bestaat.

Verweerder voert aan dat het loutere gegeven dat de aanvraag van verzoeker door de gemeentelijke overheid als volledig werd beschouwd niet betekent dat de gemachtigde van de Staatsecretaris de verblijfsaanvraag niet meer zou kunnen beoordelen.

Indien verzoeker de documenten bijbrengt die gevraagd worden voor te leggen bij het indienen van een aanvraag, kan men er toch vanuit gaan dat dit volstaat en dat een positieve beslissing zal genomen worden. Zelfs achteraf werd verzoeker niet verzocht om bijkomende stukken bij te brengen of één en ander nader toe te lichten/verduidelijken. Zodoende kon en mocht verzoeker er op vertrouwen dat hij voldeed aan alle eisen bij het indienen van zijn aanvraag tot verblijf. Gelet op zijn toestand kan van hem niet automatisch verwacht worden uit zichzelf bijkomende stukken, die niet gevraagd worden, bij te brengen."

In een vijfde middel werpt verzoeker de schending op van het gelijkheidsbeginsel:

"Het gelijkheidsbeginsel vereist dat iedereen die zich in eenzelfde situatie bevindt op gelijke wijze moet worden behandeld. In casu kan de beslissing niet verantwoord worden op een objectieve en redelijke

wijze in functie van het doel en de gevolgen van de betrokken bepaling. Er is sprake van een willekeurige behandeling.

Er werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker heeft verschillende pogingen ondernomen om werk te zoeken en te vinden, doch omwille van het feit dat hij minderbegaafd is, is dit niet evident. Verzoeker heeft werkelijk alles in het werk gesteld om hier te kunnen werken. Verzoeker heeft alhier gewerkt als afwasser maar omwille van zijn geestestoestand werd het contract niet verlengd. Uiteraard kan dit verzoeker niet kwalijk genomen worden.

Verzoeker heeft een trajectovereenkomst afgesloten met de VDAB, met als doel werk te vinden, waarbij hij begeleidt wordt door de VDAB.

Omwille van zijn psychische gesteldheid werd verzoeker via de VDAB aangemeld teneinde een mentaal, medisch en psychologisch onderzoek te ondergaan. Op basis van de resultaten van dit onderzoek kan aangepast werk gezocht worden.

Hij werd door de VDAB ook doorverwezen naar DGO/LITP die hem verder zal begeleiden teneinde zijn tewerkstellingsmogelijkheden te bevorderen. Er werd inmiddels vanuit de VDAB een aanvraag gedaan om verzoeker te werk te kunnen stellen op een beschutte werkplaats. Maar hiervoor dient hij eerst gescreend te worden (dit vond plaats op 21.03.2014, datum opgelegd door de bevoegde diensten waarin verzoeker uiteraard geen inspraak heeft). Uiteraard dienen deze instanties eerst de nodige stappen te doorlopen, zoals het screenen van verzoeker, waarna gezocht kan worden naar aangepast werk ed. Tevens is verzoeker ingeschreven voor PWA werk.

De Staatssecretaris heeft dan ook onredelijk gehandeld door de aanvraag van verzoeker te weigeren waarbij alleszins het gelijkheidsbeginsel werd geschonden. De beslissing dd. 06.03.2014 dient dan ook vernietigd te worden.

Pagina 8 van 12

De Staatssecretaris heeft een discriminerende beslissing genomen door de aanvraag van verzoeker te weigeren. Immers, zonder rekening te houden met zijn geestestoestand werd zijn aanvraag zonder meer afgewezen. Verzoeker kan niet zomaar gelijk gesteld worden met eender wie die een aanvraag tot verblijf indient. Verzoeker zijn minderbegaafdheid bemoeilijkt zijn zoektocht naar werk. Met deze persoonlijke gegevens moet rekening gehouden worden, zodat hij niet zomaar kan vergeleken worden met iemand die over een normale geestestoestand beschikt.

Bovendien maakt verzoeker wel aannemelijk dat er een reële kans op tewerkstelling bestaat. Zie supra aangehaalde feiten.

Verweerder was in kennis van de persoonlijke situatie van verzoeker. Hij heeft zich immers persoonlijk aangeboden te Dilsen-Stokkem teneinde een aanvraag in te dienen. Onmogelijk kan verweerder voorhouden dat alsdan zijn persoonlijke situatie (o.a. zijn geestestoestand) niet kon vastgesteld worden. Bovendien heeft verzoeker bij het indienen van de aanvraag zijn situatie toegelicht."

In een zesde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel:

"Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie haar beslissing op zorgvuldige wijze voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van haar beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579.) Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Hierbij onderscheidt men de materiële en de formele zorgvuldigheidsnorm en de informatieplicht. De materiële zorgvuldigheidsnorm houdt in dat de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. De formele zorgvuldigheidsnorm omvat de zorgvuldige voorbereiding van overheidsbesluiten (Cass. 11 mei 2010, nr. 203.867). Het slaat op het zorgvuldig verzamelen van gegevens, het zorgvuldig gebruik van adviezen en het horen van of het plegen van overleg met betrokkenen teneinde volledig ingelicht te zijn over alle belangrijke elementen die een beslissing kunnen beïnvloeden. Dit heeft de Staatsecretaris duidelijk nagelaten. Indien ze had rekening gehouden met verzoekers persoonlijke situatie zou zij onmogelijk tot dergelijk besluit zijn gekomen (zie supra).

Tot slot wordt ook de informatieplicht vanwege de overheid beschouwd als een onderdeel van de zorgvuldigheidsnorm. Elke burger heeft het recht om van de bevoegde dienst of ambtenaar een antwoord te ontvangen op vragen die voor hem persoonlijk van belang zijn. De overheid dient de burger bij te staan in zijn zoektocht naar recht en hem te informeren over gevaarlijke toestanden.

In het wegverkeerstekenaarrest (Cass. 7 maart 1963, Pas. 1963, 744, concl. GANSHOF VAN DER MEERSCH, W.J.) oordeelt het Hof van Cassatie dat de overheid zowel in haar beslissingen als bij de uitvoering ervan onderworpen is aan de algemene zorgvuldigheidsplicht. Zoniet begaat de overheid een fout en is zij aansprakelijk voor de schade die de burgers hierdoor oplopen.

Het Hof van Cassatie hanteert de zorgvuldigheidsnorm als criterium voor de overheidsaansprakelijkheid. De overheid moet zorgvuldig handelen bij het stellen van haar overheidsdaden. Dit zorgvuldig handelen impliceert dat de overheid geen fout mag begaan waardoor het burgerlijk recht van de burger wordt aangetast en deze hierdoor schade kan lijden. Indien de overheid toch een fout begaat dan is zij aansprakelijk op grond van de artikelen 1382-1383 BW wegens haar onzorgvuldig handelen.

Er dient dus cumulatief aan drie voorwaarden voldaan te zijn opdat foutaansprakelijkheid aanwezig is: fout, schade en causaal verband. Een fout kan een onwettig handelen uitmaken of een overschrijding van de algemene zorgvuldigheidsnorm. Wanneer sprake is van een overschrijding van de algemene zorgvuldigheidsnorm is er sprake van een fout in de zin van de artikelen 1382-1383 BW. De rechter moet alsdan onderzoeken hoe een normaal voorzichtig en redelijk persoon in dezelfde feitelijke omstandigheden geplaats zou hebben gehandeld. Bij de behandeling van de overheidsaansprakelijkheid zal het gedrag van de overheid moeten worden vergeleken met dat van enig andere normaal voorzichtige en redelijk handelende overheid (LEUS, K., "Het zorgvuldigheidsbeginsel" in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 105). Op die manier wordt de burger beschermd tegen de willekeur van de overheid. Zelfs wanneer er geen wet of regel wordt overschreden kan men zich beroepen op een overschrijding van de algemene zorgvuldigheidsnorm.

De schending van elk beginsel van behoorlijk bestuur dat een bepaalde gedragsnorm oplegt kan worden herleid tot de schending van de zorgvuldigheidsnorm (OPDEBEEK, I., Rechtsbescherming tegen het stilzitten van het bestuur, Brugge, Die Keure, 1992, 31-32). Wanneer een overheidsbesluit onvoldoende wordt gemotiveerd kan men zich naast een schending van de motiveringsplicht beroepen op een schending van de algemene zorgvuldigheidsnorm. Een normaal voorzichtige en redelijke overheid, in dezelfde feitelijke omstandigheden geplaats, zou het besluit wel gemotiveerd hebben.

Indien de Staatsecretaris het dossier van verzoeker grondig had onderzocht, zou dergelijke beslissing nooit genomen kunnen worden. Er werd geen rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (zie supra). Alleszins werd geen rekening gehouden met alle feiten. Indien de Staatsecretaris rekening had gehouden met alle elementen zou zij nooit een weigeringsbeslissing hebben kunnen nemen. Bovendien maakt verzoeker aannemelijk dat hij op korte termijn aangepast werk kan uitoefenen. Hij wordt begeleid door de VDAB en DGO/LITP die samen met hem aangepast werk zoeken. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende, draagkrachtige motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Indien de Staatsecretaris hieraan had voldaan zou zij nooit een weigeringsbeslissing kunnen nemen. Zij heeft zich niet grondig voorbereid en alleszins niet met alle feiten en elementen rekening gehouden.

Gelet op de toestand van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij één en ander bijkomend bijbrengt, te meer nu hij alle vereiste stukken bij het indienen van de aanvraag had overgemaakt (zie supra).

In een zevende middel werpt verzoeker de schending op van artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit):

"De aanvraag van verzoeker in de hoedanigheid van werknemer/werkzoekende werd geweigerd omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld.

Wanneer verzoeker de aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) deed werd hem verzocht om binnen de drie maanden een attest van de RVA voor te leggen met bevestiging dat hij werkloosheidsuitkering geniet met vermelding van de basis op dewelke de uitkering werd bekomen én een inschrijvingsbewijs VDAB (zie aanvraag conform bijlage 19 dd. 11.09.2013).

Deze documenten heeft verzoeker voorgelegd, zoals blijkt uit de beslissing van de Staatsecretaris dd. 06.03.2014.

Desalniettemin werd zijn aanvraag geweigerd verwijzende naar art. 50§2, 3° van het KB van 08.10.1981. Dit artikel bepaalt het volgende:

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

3° werkzoekende : a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

Aan sub a) aan heeft verzoeker voldaan zoals blijkt uit de beslissing dd. 06.03.2014. Hij heeft een bewijs bijgebracht dat hij is ingeschreven als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Sub b) van voormeld artikel bepaalt dat er rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid bij de beoordeling van het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld.

Met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden. Verzoeker is minderbegaafd zodat deze persoonlijke omstandigheid zijn zoektocht naar werk alleszins bemoeilijkt. Evenwel stelt verzoeker alles in het werk om hier te kunnen werken. Gelet op de voorgelegde documenten van de VDAB (trajectovereenkomst, doorverwijzingskaart, attest van deelname aan screening), PWA-inschrijvingsbewijs ed. (zie supra) maakt verzoeker wel aannemelijk dat er een reële kans op tewerkstelling is.

De Staatssecretaris kon derhalve verzoekers aanvraag niet weigeren op grond van art. 50§2, 3° van het KB van 08.10.1981 nu hij voldeed aan alle voorwaarden. Verweerder had kennis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker."

Gezien hun nauwe samenhang worden deze zeven middelen samen onderzocht en besproken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld, zodat het recht op verblijf niet kan worden toegestaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit.

3.4. Artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“(...) § 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis; (...)

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; (...).”

Hieruit blijkt dat voorwaarden a) en b) cumulatief moeten worden vervuld.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich, in het kader van de in punt 1.2 bedoelde aanvraag, aanmeldde als “werkzoekende”. Hij legde volgende documenten voor: een brief van de vakbond inzake een recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 18 maart 2013, een verklaring van de vakbond, een RVA uitkeringskaart en een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 11 september 2013.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoekers eerste aanvraag van een verklaring tot inschrijving als werkzoekende, vermeld in punt 1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers eerste aanvraag op 22 mei 2013 werd geweigerd omdat hij niet als werknemer kon worden beschouwd noch als werkzoekende aangezien hij in gebreke bleef de vereiste documenten voor te leggen, met name een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven, enerzijds, en bewijzen van een reële kans op tewerkstelling, anderzijds.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker deze keer, naast een bewijs van werkloosheidssteun, ook een bewijs voorlegt dat hij is ingeschreven als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Evenwel oordeelt de gemachtigde dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker een reële kans maakt op tewerkstelling. De gemachtigde verwijst hiervoor naar het gegeven dat verzoeker in het verleden slechts een korte periode heeft gewerkt in België, met name van 8 maart 2013 tot 16 maart 2013. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt niet betwist door verzoeker. De gemachtigde wijst erop dat verzoeker sinds 17 maart 2013 er niet meer in geslaagd is om nog één dag te werken. Bijgevolg is verzoeker al bijna één jaar werkloos. Verder wijst de gemachtigde op het gebrek aan concrete bewijzen die wijzen in de richting van een reële mogelijkheid om in België te worden tewerkgesteld. De Raad stelt vast dat er inderdaad geen bewijzen van een reële kans om te worden aangesteld, werden voorgelegd.

De gemachtigde neemt vervolgens op cumulatieve wijze de langdurige inactiviteit en de korte tewerkstelling van verzoeker in België in acht alsook het gebrek aan concrete bewijzen omtrent een reële kans om te worden tewerkgesteld en besluit dat de kansen van verzoeker op de Belgische arbeidsmarkt niet als gunstig of reëel kunnen worden beschouwd. Dit besluit komt de Raad in het licht van de voormelde cumulatieve elementen niet onredelijk voor.

3.6. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle feiten en elementen, zoals de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, met name het gegeven dat hij minderbegaafd is. Hij verwijst naar een doktersattest van 3 maart 2014 dat zijn minderbegaafdheid vermeldt, een trajectovereenkomst bij de VDAB van 19 maart 2013, een doorverwijzingskaart van de VDAB van 21 maart 2014 naar DGO / LTIP om een gepaste job te vinden, een attest voor een deelname op 21 maart 2014 aan een screening bij de dienst Gespecialiseerde Screening van de VDAB en de inschrijving van verzoeker op 12 maart 2014 voor PWA-activiteiten. Hij houdt voor dat zijn eerdere tewerkstelling werd beëindigd omwille van zijn minderbegaafdheid.

Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het

administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat de stukken waarnaar verzoeker verwijst en waarop hij zijn betoog steunt, niet werden overgemaakt aan de gemachtigde. Daarenboven blijkt dat een aantal van deze stukken dateren van na de bestreden beslissing. De gemachtigde kon derhalve geen kennis hebben van de stukken die verzoeker nu voorlegt noch daarmee rekening houden. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Dit verhindert verzoeker evenwel niet om desgevallend een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van deze niet eerder aan de gemachtigde voorgelegde stukken.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die hem bekend waren op het moment van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, volstaat het gegeven dat hij een inschrijvingsbewijs van de VDAB heeft voorgelegd niet om een verblijfsrecht als EU-werkzoekende te verkrijgen. Verzoeker heeft dan wel voldaan aan de voorwaarde gesteld in artikel 50, § 2, 3°, a) van het vreemdelingenbesluit maar, zoals de verwerende partij terecht stelt, uit dit inschrijvingsbewijs kan geen reële kans op tewerkstelling worden afgeleid. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van een reële kans op tewerkstelling zoals vereist door artikel 50, § 2, 3°, b) van het vreemdelingenbesluit. Hij heeft, in tegenstelling tot wat hij beweert, dus niet alle gevraagde documenten voorgelegd. Zoals eerder aangetoond, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de stukken die hij heden bij het verzoekschrift voegt maar die niet eerder aan de gemachtigde werden voorgelegd en waarvan sommige dateren van na de bestreden beslissing.

3.7. Verzoeker houdt vol dat hij correct en tijdig de documenten overmaakte die hij diende over te maken, maar dat hij niet werd verzocht om elementen omtrent zijn reële kansen op tewerkstelling over te maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het kwam verzoeker aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de nodige documenten aan te brengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. In casu heeft verzoeker een aanvraag ingediend als EU werkzoekende. Hij diende dan ook aan te tonen aan die hoedanigheid te voldoen om het gevraagde verblijfsrecht te verkrijgen. Het is niet kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij bekend is met de wettelijke voorwaarden die worden gesteld aan het verblijfsrecht dat hij wil verwerven en zoals deze duidelijk worden uiteengezet in artikel 50, § 2, 3° a) en b) van het vreemdelingenbesluit. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker al eerder een aanvraag indiende en dus kennis had van het feit dat hij naast een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ook documenten dient voor te leggen die een reële kans op tewerkstelling aantonen. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat hij niet wist dat hij deze stukken moest aanbrengen.

Dat verzoeker minderbegaafd is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in casu naliel om een concreet bewijs aan te brengen in het kader van een reële kans op tewerkstelling in België. Het betoog dat van verzoeker, gelet op zijn geestestoestand, niet kan worden verwacht dat hij deze documenten overmaakt die niet vereist waren ten tijde van de aanvraag, kan voorts niet worden gevolgd. Ten eerste diende verzoeker te weten dat bewijzen omtrent een reële kans op tewerkstelling vereist zijn om een verblijfsrecht in de hoedanigheid van EU-werknemer te verkrijgen. Ten tweede stelt de Raad vast dat verzoeker in België samenwoont met zijn familie, dat hij zijn weg vindt naar de VDAB en de RVA alsook naar een raadsman om onderhavig beroep in te dienen, zodat niet kan worden ingezien waarom de geestestoestand van verzoeker hem zou verhinderen om de vereiste bewijzen over te maken, al dan niet met begeleiding van zijn familie.

Verzoeker houdt tenslotte voor dat er geen rekening werd gehouden met zijn minderbegaafdheid en zijn persoonlijke situatie, hoewel de verwerende partij hiervan kennis zou hebben. Verzoeker meent dat de

verwerende partij op de hoogte was van zijn persoonlijke situatie omdat hij zich heeft aangemeld bij het stadhuis van zijn gemeente waar zijn situatie kon worden vastgesteld en bovendien werd toegelicht. Een nazicht van het administratief dossier bevestigt echter niet dat zulke visuele waarneming en mondelinge toelichting zouden hebben plaats gehad, zodat verzoeker hierin niet kan worden bijgetreden. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een doktersattest aanbrengt dat zijn minderbegaafdheid zou bevestigen, verduidelijkt hij niet waarom dit bewijs van zijn persoonlijke omstandigheid niet eerder bij zijn aanvraag kon worden gevoegd. Dit klemmt des te meer nu verzoeker voorhoudt dat zijn eerdere tewerkstelling werd beëindigd omwille van deze minderbegaafdheid zodat hij redelijkerwijze kon verwachten dat dit een invloed zou hebben op zijn reële kansen op tewerkstelling en de beoordeling daarvan door de gemachtigde.

3.8. Gelet op het bovengestelde, met name in het licht van de elementen die werden voorgelegd en beschikbaar waren voor het nemen van de bestreden beslissing, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit heeft geoordeeld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden, met name als EU werkzoekende, aangezien de kansen van verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing niet als gunstig of reëel kunnen worden beschouwd. Een schending van het materiële motiveringbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet. Ook een schending van artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit is niet aangetoond.

3.9. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 21 februari 2011, nr. 211.392). Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De Raad benadrukt dat het loutere gegeven dat de aanvraag van verzoeker door de gemeente aan de gemachtigde werd overgemaakt, niet betekent dat de gemachtigde de grond van de aanvraag niet meer kan of mag beoordelen. De beoordeling van de aanvraag komt enkel de gemachtigde toe, die als enige bevoegd is om het verblijfsrecht al dan niet toe te kennen. Wederom kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hem niet om bijkomende stukken werd gevraagd en dat, gelet op zijn geestestoestand, dit ook niet van hem kan worden gevraagd. Het is niet onredelijk om te stellen dat verzoeker wordt geacht de voorwaarden te kennen die zijn verbonden aan het gevraagde verblijfsrecht. Deze voorwaarden werden trouwens nog eens specifiek vermeld in de beslissing van 22 mei 2013 waarbij zijn eerste verblijfsaanvraag werd geweigerd. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde bij hem een rechtmatig vertrouwen heeft gewekt dat hij het gevraagde verblijfsrecht zou verkrijgen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hem bepaalde toezeggingen of beloften zouden zijn gedaan door de gemachtigde. Voorts wordt een bepaalde gedragslijn in hoofde van de gemachtigde niet aannemelijk gemaakt: het gegeven dat een aanvraag wordt overgemaakt door de gemeente, sluit immers niet uit dat elke aanvraag nog steeds individueel moet worden beoordeeld. Een schending van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel blijkt niet.

3.10. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een situatie gelijkaardig aan de zijne op een andere wijze werden behandeld. Hij betoogt dat hij ten onrechte als gewone

aanvrager werd behandeld terwijl rekening moest worden gehouden met zijn minderbegaafdheid. Nogmaals laat de Raad gelden dat de gemachtigde niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de minderbegaafdheid van verzoeker nu uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was of werd gesteld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES